

er 5 pCt. om Aaret, og den er absolut stigende og stærkt stigende endogsaa. Udgiften til dem er ca. 130,000 Kr. om Aaret. Fra 1864 er der ca. 840 Invalider; Afgangen opvejes for Øjeblikket endnu af de saakaldte Mulighedsinvalider, som tilgaa og derved komme ind under samme Kategori, om de end holdes paa en særskilt Liste for sig. Udgifterne til dem ere ca. 332,000 Kr. Hertil maa lægges de før nævnte Mulighedsinvalider, hvis Tal jeg ikke har, men Udgiften til dem er ca. 28,000 Kr. Det bliver i alt 490,000 Kr. aarlig, eller hvis man runder det af opad, ca. $\frac{1}{2}$ Mill., som Invalideforsørgelsen i dette Øjeblik koster. Naar man nu lægger disse Tal til Grund, vil De se, at hvis man gaar ind paa at give en Snes Procents Forhøjelse, som dog er det mindste, man kan give, hvis man virkelig skal hjælpe de gamle Folk, bliver det omtrent opvejet af den Afgang, der finder Sted. Resultatet vil altsaa være, at denne Post paa Finansloven ikke bliver forhøjet, men i alt væsentligt vil balancere foreløbig nogle Aar. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa Sagen, jeg tænker, det er tilstrækkeligt, hvad jeg har sagt.

Saa har jeg til Slutning kun endnu et Punkt, hvor jeg ønsker at paakalde Tingets Opmærksomhed, og det er Landpostbudenes Stilling. Den har jo været nævnt af et Par Talere. Jeg har ikke faaet set, hvad der er blevet sagt, men for det ene ærede Medlems Vedkommende kender jeg jeg hans Stilling, og jeg tror nogenlunde at kunne slutte mig til ham — det er det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Blem). Jeg skal derfor meget kort omtale Hovedpunktet i denne Sag. Hovedpunktet er jo, at disse Folk ønske fast Ansættelse og de dermed følgende Agréments — selvfølgelig. Dette kan jeg udmærket godt forstaa, jeg tror ikke, det vil være muligt i Længden med Grund at afvise et saadant Krav, naar man ser hen til Postbudene i Købstæderne, men derimod kan der nok tvistes, om det Tidspunkt er kommet, da man skal gaa til en saadan Foranstaltning, der, om den end i Øjeblikket ikke vil medføre nogen stor Forøgelse i Udgifterne, dog vil blive følelig i Længden. Jeg gentager, at dette er Hovedindholdet af deres Ønsker og Krav; der er mange andre, men dem skal jeg lade ligge, til Sagen kommer til Behandling, men Hovedpunktet tror jeg, som sagt, ikke, man i Længden kan modsætte sig med Grund. Det vil være rigtigt og heldigt, om man inden alt for længe, helst

saa snart som muligt, vilde tage det Spørgsmaal op til Overvejelse, for der skal jo nogen Tid til at løse det.

Til Slut har jeg en Bemærkning, som egentlig ikke er af saa lokal Art. Det ærede Medlem for Skelskør (R. Andersen), som jeg har den Ære at sidde i Nærheden af, talte i Gaar, saa vidt jeg husker, om Manøvrerne. Jeg har ikke i Sinde at komme ind paa dem og derved forøge Vanskelighederne — det forekommer mig, at de ere store nok i Forvejen — for de Herrer paa den anden Side, om jeg maa udtrykke det saaledes, men jeg vil sige til det ærede Medlem, der udtalte, at disse Manøvrer absolut burde henlægges til Juni og Juli, at der er jo ikke en eneste af de Herrer, der have været Soldat, der ikke ved, at det er ganske umuligt, med mindre man vil afholde dem ovre paa Heden som i gamle Dage — i 1880 var det sidste Gang, de bleve afholdte der. Vil man ikke det, er det ganske umuligt at holde dem paa den Tid, for den Skadeserstatning, Staten vilde ifalde ved Benyttelsen af Terrainet, vilde være ganske uoverkommelig for Statskassen.

Anders Nielsen: Jeg har nogle Bemærkninger at gøre og haaber at kunne blive færdig til Kl. 4. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) udtalte og vakte selvfølgelig derved Deltagelse hos Tingets Medlemmer — at det Arbejde, de Herrer Socialdemokrater havde med at gennemgaa det Stof, som gav Anledning til Kritik af Venstreregeringen og Venstrepartiet, var saa stort, at de Herrer vare lige ved at segne derunder. Jeg siger, det vakte naturligvis Deltagelse her i Tinget, at de Herrer have det saa haardt. Men naar det er Tilfældet, turde maaske en lille Henstilling om at skaane sig ikke være af Vejen, og min Henstilling i saa Henseende gaar da ud paa dette, at over for den Art Tilfælde, det ærede Medlem i Forhold til mig opholdt sig saa længe ved forleden, kunde han, og kan han i Fremtiden skaane sig. Jeg har udtalt min Beklagelse og gjort Tinget min Undskyldning for de Gennemsnitstal, som jeg angav, og som vare for høje. Det ærede Medlem vilde slaa det op til noget stort. Jeg vil sige, at jo større det ærede Medlem gør den Sag, des mindre bliver den. Det ærede Medlem ved jo meget vel, at jeg ikke har angivet disse Beløb i den Hensigt derved at naa et Skær, som var falsk, med andre Ord gøre mig skyldig i bevidst